

μετρήσεως ἐνώπιον αὐτοῦ πρὸς καθορισμὸν τοῦ ποσοστοῦ τοῦ φόρου τῆς δεκάτης) Κύπρ. 2) Ὁ μὴ ἐσφραγισμένος, ἀνοιχτός, ἀκάλυπτος, ἐπὶ ἐπιστολῶν καὶ ἐγγράφων ἐν γένει ἢ ἐπὶ στομίῳ δοχείων, ἀνοιγμάτων, ὁπῶν κττ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.): *Γράμμα ἀβούλλωτο. Μποτιτίλμα ἀβούλλωτη κοιν. Κοχλίδ' ἀβούλλωτον* (κοχλίας μὴ κλείσας τὸ στόμιον τοῦ ὀστράκου διὰ τῆς ἐκ τοῦ σιέλου μεμβράνης) Τραπ. || Φρ. *Στόμα ἀβούλλωτο* (ἐπὶ τοῦ φλυάρου) Ἀθῆν. κ. ἀ. *Ἐχω τόσες ἀβούλλωτες τρῦπες!* (ἐπὶ ἀναγκῶν τοῦ βίου οὐδόλως δυναμένων νὰ θεραπευθοῦν) Ἀθῆν. κ. ἀ. *Συνών. ἀπύλωτος, ξεβούλλωτος, ξεβουλλωμένος* (ιδ. *ξεβουλλώνω*). 3) Ὁ ἄνευ σημείου τινὸς ἢ στίγματος φυσικοῦ Ἀνδρ. Παξ. κ. ἀ.: *Λεμόνι - πορτοκάλι ἀβούλλωτο* (τοῦ ὁποίου ὁ φλοιὸς δὲν περσεβλήθη ὑπὸ νόσου προκαλούσης στίγματα μεγάλα, τὰς βούλλας, συνιστάμενα εἰς τὴν τοπικὴν ἀπονέκρωσιν τοῦ φλοιοῦ καὶ εἰς τὴν μεταβολὴν τοῦ χρώματος) Ἀνδρ. κ. ἀ. *Ἐλαιὲς ἀβούλλωτες* (αἱ μὴ φέρουσαι στίγμα δηλωτικὸν τῆς περσεβλήτης ὑπὸ τῆς νόσου τοῦ δάκου) Παξ. 3) Ὁ ἄνευ διακριτικοῦ σημείου Κρήτ. κ. ἀ.: *Ἀβούλλωτο πρόβατο* (ὁ μὴ φέρον διακριτικὸν στίγμα ἐπὶ τοῦ σώματος γινόμενον διὰ σιδήρου πεπυρακτωμένου) Κρήτ. *Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀρ ου λ λ ος*. 4) Ὁ μὴ ἐστομωμένος διὰ χάλυβος, ἐπὶ σιδηρῶν ὀργάνων πολλαχ.: Ἀσμ.

*Ἐγὼ χωρά, νὰ σῶδωκα νὰ σπείρης, νὰ θερίσης,
μ' ἂν εἶν' τὰ ῥόδια σ' ἀχαμνά, τ' ἀλέτρια σου σπασμένα
καὶ τὸ ἑνὶ σ' ἀβούλλωτο, τί θέλεις ἀπὸ μένα;*

(πβ. Λαογρ. 7 (1923) 352). 5) Ὁ μὴ φέρων ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ ἐντομὴν (ἐπὶ τοῦ μηλοπέποντος καὶ ὕδροπέποντος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διανοίγεται ὀπὴ διὰ νὰ δοκιμασθῇ οὗτος) σύνθηθ.: *Καρπούζι - πεπόνι ἀβούλλωτο*. Ἀντίθ. *βουλλωμένος* ἢ περιφραστικῶς *μετὴ βούλλα*. 6) Τὸ θηλ. ἀβούλλωτη οὐσ. πίττα ψηνομένη πρὶν βουλλωθῇ, ἤτοι πρὶν κλεισθῇ τὸ στόμιον τοῦ φούρνου Κύθν. *Συνών. προπύρα*.

ἄβουλος ἐπίθ. σύνθηθ. *ἄβουλος* Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) κ. ἀ. *ἄβουλος* Θήρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἄβουλος*.

Ὁ μὴ σκεπτόμενος καλῶς, ἀσύνετος, ἄκριτος, ἀνόητος ἐνθ' ἂν.: *Τοῦτος εἶναι ἄβουλος ἄθρωπος* Κρήτ. κ. ἀ. || Παροιμ. *Ἀβουλος νοῦς διελθὼς ὁ κόπος* (ἐπὶ τοῦ ἐπιχειροῦντός τι ἄνευ προηγουμένης ὀρθῆς σκέψεως καὶ ὑποβαλλομένου διὰ τοῦτο εἰς κόπον διπλοῦν διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ κακῶς γενομένου ἔργου) Θήρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κρήτ. Πελοπ. (Μεσσ.) Σῦρ. Χίος (Πβ. *ἄβουλος, ἄσκοπος*). *Ἀβουλος βουλή δὲν ἔχει, τὸ βρακί του λυγρὸ καὶ δένει* (λύγριον = λυγρὸν). Ἐπὶ μωροῦ εἰς μωρὰ πράγματα ἀσχολουμένου) Πελοπ. (Βούρβουρ.) Γνωμ. *Ὁ ἄβουλος οὐ ἄνθρωπος κάμνει κακὸ σὲ λόγον του* Λιβύσσ. *Ἀβουλος νοῦς κάμνει τὴν τύχην γένημην* (ὁ ἀπερίσκεπτος δυστυχεῖ) Κύπρ.

ἄβούνεαστος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθεροῦδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. *βουνεάζω*.

Ὁ μὴ λιπανθεὶς διὰ βουνεᾶς, ἤτοι κόπρου.

ἄβούρᾱστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) *ἄβούρᾱστος* Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουρᾱσκουμαι*.

Ὁ μὴ περιλαμβανόμενος εἰς τὴν χειρὰ ἐνθ' ἂν.: *Βουνᾶσι καλὰ τὸ τόπ'. Ντό εἰς ἀτο ἄβούρᾱστον καὶ ρούζ'*

ἀφκά; (πιάσε καλὰ τὸ τόπι, διατί τὸ ἔχεις ἀβ. καὶ πίπτει κάτω;) Τραπ.

ἄβούρλιαστος ἐπίθ. Κυκλ. (Πάρ. κ. ἀ.) Παξ. *ἄβούρλιαστος* Ἰμβρ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) *ἄβουρλιαστος* Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουρλιάζω*.

1) Ὁ μὴ βουρλιασμένος, ἤτοι ὁ μὴ μεταβεβλημένος εἰς ὄρμαθὸν διαπερώμενος διὰ βούρλου ἢ σπάγγου Κρήτ. Κυκλ. (Πάρ. κ. ἀ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Παξ.: *Σῦκα - ψάγια ἄβούρλιαστα* Παξ. Πάρ. κ. ἀ. *Σῦκα ἄβούρλιαστα* Χαλκιδ. 2) Ὁ μήπω διαπερασθεὶς διὰ τοῦ ὑφαντικοῦ κτενίου καὶ τοῦ μιταρίου, ἐπὶ τοῦ στήμονος Ἰμβρ.: *Διάδ'κα τὸν παννὶ καὶ τό'χον ἀκόμα ἄβούρλιαστον* (διάδ'κα = διάστηκα).

ἄβούρλιστος ἐπίθ. Κυκλ. (Πάρ. κ. ἀ.) Παξ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουρρίζω*.

1) Ὁ μὴ περισπώμενος ὑπὸ φροντίδων καὶ μεριμνῶν, ὁ μὴ στενοχωρούμενος Κυκλ. (Πάρ. κ. ἀ.) 2) Ὁ μὴ ὠργισμένος Κυκλ. (Πάρ. κ. ἀ.): Φρ. *Εἶν' ἄβούρλιστος* (εὐρίσκεται εἰς καλὴν διάθεσιν). 3) Ὁ διατηρῶν τὸν νοῦν του ἀκέραιον, ὁ μὴ παραφρονήσας Παξ.: *Ἐκεῖ μέσα, παιδί μου, ἐβουρλιστήκανε ὅλοι, δὲν εἶναι καένas ἄβούρλιστος* Παξ.

ἄβούρτσιστος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) *ἄβούρτσιστος* Σῦρ. (Ἐρμούπ.) *ἄβούρτσιστος* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουρτσιζω*.

Ὁ μὴ βουρτσισμένος, ὁ μὴ καθαρισθεὶς διὰ ψήκτρας τῆς κοινῶς βούρτσας, ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὑφασμάτων κττ.: *Εἶμαι ἄβούρτσιστος* Ἀθῆν. κ. ἀ. *Κατέλλο - φόρεμα - σακκάκι ἄβούρτσιστο* σύνθηθ.

ἄβούτηχτα ἐπίρρ. ἀμάρτ. *ἄβούτηχτα* Μῆλ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἄβούτηχος*.

Ἄνευ βουτήματος: *Ἦμα τὸν καφέ μου ἄβούτηχτα* (δηλ. μόνον, χωρὶς νὰ βουτήξω εἰς αὐτὸν ψωμί).

ἄβούτηχος ἐπίθ. *ἄβούτηχος* Μῆλ. Νάξ. (Φιλότ.) *ἄβούτ-τηχος* Σύμ. *ἄβούτετος* Πόντ. (Τραπ.) *ἄβούτηχος* σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) *ἄβούτιος* Παξ. *ἄβούκηχτε* Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουτιῶ*. Τὸ *ἄβούτιος* ἐκ τοῦ ἀμαρτ. *ἄβούτιγος*.

1) Ὁ μὴ βυθισθεὶς σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): *Ἀνθρωπος ἄβούτηχος* (ὁ ἀπογυμνωθεὶς διὰ νὰ κολυμβήσῃ, ἀλλὰ μὴ πεσὼν ἀκόμη εἰς τὴν θάλασσαν) Μῆλ. *Ἀβούτηχο ψωμί* (τὸ μὴ ἐμβαπτισθὲν εἰς καφὲν καὶ τὰ τοιούτου εἶδους ἐμβάμματα) αὐτόθ. *Δὲν ἐβούτησε τὸ ψωμί του 'ς τὸ λάδι, τὸ εἶδα, ἦταν ἄβούτιο* Παξ. *Ποκάμισο ἄβούτηχο* (τὸ μὴ βουτηγμένον εἰς τὴν διαλελυμένην κόλλαν) Ἀθῆν. Ἀρκαδ. κ. ἀ. *Σταφύλια ἄβούτηχτα* (τὰ μὴ βυθισθέντα εἰς τὸ ὕδωρ τῆς στάκτης πρὶν ἐκτεθοῦν εἰς τὸν ἥλιον πρὸς ἀποξήρανσιν καὶ μεταβολὴν εἰς σταφίδας) Φιλότ. 2) Ὁ μήπω δύσας, ἐπὶ τοῦ ἡλίου Ἀνδρ. Πόντ. (Τραπ.) *Ἀβούτετος ἐν' ἀκόμαν ὁ ἥλιος* (δὲν ἔδυσεν ἀκόμη ὁ ἥλιος) Τραπ. || Ἐπιρρηματ. φρ. *Ἀβούτηχος ὁ ἥλιος ἠφύαμε* (κατ' ἔλλειπιν τῆς μετοχ. *ὄντας*, ἤτοι πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ἀνεχωρήσαμεν) Ἀνδρ. *Συνών. ἀβασίλεντος*. 2) Ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐβυθίσθη τι Μῆλ. Πόντ. (Κερασ.) Σύμ. κ. ἀ.: *Ἦμα τὸν καφέ μου ἄβούτηχο* (χωρὶς νὰ βουτήξω τίποτε εἰς αὐτόν, δηλ. χωρὶς νὰ συμφάγω ἄρτον κττ. δια-

